

Liefde op het strand

Jennifer Probst bij Boekerij:

Ik geef me over
Jouw onweerstaanbare charmes

Getrouwd met een miljonair-serie:

Het huwelijkscontract

De huwelijksval

De huwelijkskans

De huwelijksdeal

Op zoek naar de ware-serie:

Op zoek naar jou

Op zoek naar het onmogelijke

Op zoek naar geluk

Op zoek naar altijd

Op zoek naar een wonder

Op zoek naar liefde (e-only)

Onvoorwaardelijk-serie:

Overal en altijd

Wanneer je maar wilt

Alles of niets

Zomerzussen-serie:

Liefde op het strand

www.boekerij.nl

Jennifer Probst

Liefde op het strand

Weddingplanner Avery gelooft in ware liefde,
maar alleen voor haar klanten

ISBN 978-90-225-8948-9
ISBN 978-94-023-1473-1 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Love on Beach Avenue*
Vertaling: Ella Vermeulen
Omslagontwerp: BAQUP
Omslagbeeld: © Shutterstock.com
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 by Triple J Publishing Inc.
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jodie Prada.

Cape May zal altijd onze plek zijn

*– een magische bestemming vol herinneringen,
vriendschap, avontuur en liefde.*

Bedankt dat je me vergezelt op deze reis. Ik hou van je.

‘Schrijvers beginnen met een korreltje zand
en creëren dan een strand.’

– ROBERT BLACK

‘*A*ls iemand bezwaar heeft tegen dit huwelijk, kan diegene dat nu kenbaar maken.’

Avery Alyssa Sunshine stond achter in de kerk en liet haar geofende blik over de volle kerkbanken gaan. De kerk was klein en intiem, met hoge plafonds en gedetailleerde gebrandschilderde ramen, zodat de kerkgangers omringd waren met traditie en religie. De lelies waren roomwit en bloeiden uitbundig. In de lucht hing een zweempje wierook. En haar bruid zag er volmaakt uit, van de vloeiende beweging van haar sluier van transparant kant tot de met parels bezette sleep die het koor vulde. De bruidegom en bruid keken elkaar vol liefde aan, hun stralende gezichten bevestigden nog maar eens hoeveel reden ze had om te genieten van haar werk als weddingplanner.

En toen gebeurde het.

‘Ik heb er bezwaar tegen.’ Een mannenstem galmde door de ruimte.

De gasten haptten naar adem en de bruid draaide zich met een ruk om, ontzetting in haar lichtblauwe ogen.

Nee. Nee, nee, nee...

De man stond op, hij was gekleed in een mooi, zwart

maatpak en stak zijn handen uit als in een laatste smeekbede, wat het ook was. Avery kon alleen de achterkant van zijn hoofd zien: hij had goudblond haar dat aan de lange kant was en over de achterkant van zijn kraag viel. ‘Susan, ik heb geprobeerd om er alleen iets van te maken, maar jij bent de enige van wie ik ooit heb gehouden. Ik kan je niet met hem laten trouwen – niet als wij nog een kans hebben.’

Eén eindeloos, afgrijselijk moment was het doodstil. Avery bevroor, ze kon even niet bevatten welke ramp zich hier voltrok, want deze situatie was nieuw voor haar en viel in de categorie *Drama’s Die Nog Niet Gebeurd Zijn, Gelukkig*.

Er ging toch maar niets boven een stevige praktijkles.

De uitdrukking van de bruid veranderde van ontzetting in woede. Ze klemde haar kaken op elkaar en haar rozige teint kleurde dieprood. ‘Jij klootzak!’ siste ze door haar tere sluier. ‘Je hebt me bedrogen.’

Collectief haptten de aanwezigen weer naar lucht. De mond van de priester viel open. Het was alsof de hele kerk bezig was met de opnamen van een romcom en iedereen zijn tekst wist, behalve Avery.

Dit ging ze dus niet laten gebeuren. Dit werd geen *Runaway Bride*-rel. Over haar lijk.

Snel haalde ze haar telefoon tevoorschijn en stuurde het appje dat haar zussen vreesden: *Code Rood. Code Rood in de kerk*.

De bruidegom liet de hand van zijn aanstaande vrouw los en keek haar vol verbazing aan. ‘Liefje, wie is deze man? Voel je nog wat voor hem?’

Avery kwam in actie, in de wetenschap dat er bitter wei-

nig tijd was om deze bruiloft te redden. Op haar krap acht centimeter hoge hakken beende ze door het gangpad en was binnen enkele seconden bij de ongenode gast. Voor hij nog meer schokkende mededelingen kon doen, legde ze beleefd maar kordaat haar hand op zijn arm. ‘Meneer, komt u maar met mij mee,’ zei ze gedempt, met een stalen glimlach. ‘Laten we hier even op een rustige plek over praten.’

De bruid slaakte een gekwelde kreet en de plotselinge gedempte dialoog tussen bruid en bruidegom echode via de hoge plafonds over de genodigden, die het gesprek zo woord voor woord konden verstaan. Met volmaakt gevoel voor timing verscheen Avery’s zus Bella uit de privéruimte aan de kant van het altaar en liep naar de organist. Binnen een paar tellen klonken de mooie klanken van ‘Ave Maria’ door de kerk, gevolgd door een de zoetgevooisde stem van de ingehuurde sopraan.

Avery bad in stilte dat de indringer zich niet zou verzetten, ze wilde hem liever niet in het gangpad tegen de grond werken. Hij leek echter te beseffen dat een bruiloft onderbreken in het echt lang niet zo leuk was als in de film. Met gebogen hoofd volgde hij haar de kerk uit.

Terwijl ze sussende woorden tegen hem sprak, leidde Avery de bedrieger naar de kamer bij de ingang, waar de bruid van dienst meestal wachtte tot de ceremonie zou beginnen, en sloot de deur achter hen. Ze wees naar het bankje. ‘Ga even zitten. Het spijt me, maar ik heb je naam even niet meegekregen. Hoe heet je?’

De man wreef met twee handen tegelijk over zijn hoofd, zodat zijn te lange haar nog meer in de war raakte. ‘Ben Larson. Ik ken Susan al sinds we samen studeerden. We

beloofden elkaar dat we zouden trouwen, maar ik was destijds te jong en daar nog niet aan toe. Toch denk ik dat we voor elkaar bestemd zijn.’

In gedachten werkte ze de gastenlijst af, haakte zich vast in de naam en haalde zich haar aantekeningen voor de geest. Ben Larson, een oude vriend die met Susan had gestudeerd, na de universiteit met haar had gebroken, maar recentelijk weer contact met haar had. Hij had haar moeder met iets geholpen en die had Susan onder druk gezet om hem uit te nodigen. Hij had hier moeten zijn met zijn vriendin, maar daar was wat mee, herinnerde ze zich. Was het uit?

Verdomme, ze had bij hem geen alarmbellen horen afgaan.

Zijn lichte kegel maakte haar duidelijk dat hij voor de dienst een paar biertjes achterover had geslagen. De stukjes van deze onsamenhangende puzzel begonnen langzaam op hun plaats te vallen. Ben maakt het uit met zijn huidige vriendin. Vindt zichzelf zielig, is misschien zelfs wel een beetje bang om weer alleen te zijn. Drinkt te veel, besluit in zijn eentje naar de bruiloft te gaan. En overtuigt zichzelf ervan, in een spectaculaire stomme en impulsieve gedachtenkronkel, dat hij nog altijd van Susan houdt.

‘Ik begrijp het, Ben,’ zei Avery. ‘Wacht even.’

Bella zou de bruid en bruidegom inmiddels al rustig terzijde hebben genomen om discreet te bemiddelen. De gasten moesten nog even worden afgeleid om hun iets meer tijd te geven. Snel appte Avery haar andere zus, Taylor.

Breng de champagne naar binnen. Ik heb hier nog vijf minuten nodig.

Avery zorgde er altijd voor dat er een paar bladen met glazen champagne klaarstonden om een eventuele crisis te bezweren. Het was de ultieme afleiding.

Haar zus aptte terug. *Mag dat wel in de kerk?*

Kan me niet schelen. Go!

Ze keek van haar scherm naar de ontrouwe indringer voor haar. Tijd om deze menselijke tijdbom onschadelijk te maken. ‘Ben, is het recentelijk uitgegaan tussen jou en je vriendin?’

Een haperende zucht. Hij pruilde een beetje. ‘Ja, dat is zo, maar dat heeft hier niks mee te maken.’

‘Volgens mij wel. Denk je niet dat, als je echt deze gevoelens voor Susan had, je die veel eerder zou hebben uitgesproken? Misschien is het niet echt Susan die je mist. Misschien is het...’ Ze maakte haar zin niet af en keek hem verwachtingsvol aan.

‘Melissa?’

‘Ja, Melissa. Moet je horen, Susan heeft je altijd als een goede vriend gezien en ze waardeert je contact met haar moeder, maar heeft nooit het gevoel gehad dat jullie voor elkaar bestemd waren. Ik durf er wat om te verwedden dat Melissa een betere match was. Het moet heel verdrietig voor je zijn geweest dat dat niets is geworden.’

Hij knikte en zag er diepriet uit. ‘Dat is ook zo. Het was mijn schuld, ik was bang dat zij me uiteindelijk zou kwetsen, dus heb ik het maar uitgemaakt. Stom, nietwaar?’

‘Soms doen we domme dingen uit angst. Maar persoonlijk ben ik van mening dat als je het lef hebt om in een kerk overeind te komen en je gevoelens uit te spreken, je ook wel de moed bij elkaar zult kunnen rapen om Melissa voor je

terug te winnen. Je ware liefde.’ Ze liet even een veelzeggende stilte vallen. ‘Denk je ook niet?’

Hij keek op. In zijn ogen was een vonkje vastberadenheid te bespeuren. ‘Ja, dat denk ik ook. Je hebt gelijk. Ik moet haar terug zien te krijgen.’

‘Helemaal mee eens.’ Avery was al een Uber aan het regelen op haar telefoon. ‘Er rijdt zo een zwarte SUV voor die je brengt naar waar je wezen moet. Waar Melissa ook is.’

‘Ik ben met de auto.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, je hebt een paar biertjes op en je moet even de tijd nemen om te bedenken wat je gaat zeggen, dat kun je mooi uitdokteren onderweg naar haar toe. Kom maar mee, dan gaan we door de zijdeur naar buiten.’

‘Dank je wel.’ Opeens keek hij bezorgd. ‘Zeg, ik heb toch hopelijk Susans bruiloft niet verpest of zo? Kun jij tegen haar zeggen dat het stom van me was en dat ik een fout heb gemaakt? Dat ik van Melissa hou?’

‘Natuurlijk, ik regel het allemaal. Ga maar gauw.’

Ze duwde hem de deur uit, haalde diep adem, streek haar haar glad en nam even een paar seconden om kalm te worden voor ze de kerk weer instapte en de situatie in ogenschouw nam.

De gasten zaten lekker aan de champagne terwijl de zangeres de longen uit haar lijf zong.

De bruid en bruidegom lachten elkaar weer toe, onder het toeziend oog van Bella.

De priester stond nog altijd bij het altaar, met opengeslagen bijbel, klaar om door te gaan.

De getuigen stonden als aan de grond genageld, Taylor

had vermoedelijk met vreselijke dingen bedreigd als ze iets zouden zeggen of uit de rij zouden stappen.

Ze zocht de blikken van haar zusjes. Ze knikten naar elkaar. De orde was hersteld.

Bella leidde het bruidspaar weer tot voor het altaar en precies op dat moment stierf de laatste noot van de muziek weg.

Met een glimlach sloeg de priester de vraag die hij al gesteld had over en stoomde meteen door naar het belangrijkste deel van de ceremonie: ‘Zeg mij maar na...’

De geloften werden afgelegd.

En weer voelde Avery de intense voldoening van de wetenschap dat ze opnieuw het happy end had kunnen leveren dat bij haar werk hoorde.

‘Dat was me een toestand, zeg.’

Avery keek naar haar jongere zus, die dit net had gezegd. Ze bevonden zich in de privéruimte van Sunshine Bridal. Taylor lag expres languit over de lichtroze bank, zodat er verder niemand meer bij kon. Ze had haar uniform – zwarte rok, donkere kousen, parelkleurige blouse – al vervangen door jeans en een hemdje. Bella perste zich in het kleinste stoeltje van hun officiële commandocentrum, altijd de eerste om een offer te brengen. Avery was te moe om zo’n nobel gebaar te maken, dus liet zij zich in de laatste stoel zakken, een enorme, volmaakte luie stoel met een cuphouder voor een cocktail die ze meestal wel konden gebruiken.

Omzichtig trok ze haar schoenen uit, die om haar voeten gegoten leken te zitten en grimaste van de pijn. Ze was vergeten haar Tiefs-ballerina’s mee te nemen zodat ze al die

tijd op hoge hakken had moeten lopen. Na de ongebruikelijke dienst had ze volledig strak gestaan om er zeker van te zijn dat haar verder niets meer zou ontgaan. De receptie en het feest waren vlekkeloos verlopen en ze hadden net iedereen betaald en de boel afgerond.

Het was drie uur 's nachts.

Ze werd te oud voor deze onzin.

'Mijn hoofd bonkt nog steeds,' zei Bella klagend. 'Wie draait er nou alleen maar hiphop op een katholieke bruiloft?'

Avery snoof en slikte langs haar droge keel die al het water van de wereld niet leek te kunnen verhelpen. Althans, niet na een werkdag van achttien uur zonder tijd om even te zitten. 'Volgens mij moet dat kunnen. We hebben de dj gevraagd om alle vloeken weg te blieden.'

'Wat totaal overbodig was, want ze hebben niet eens Drake gedraaid,' merkte Taylor op. 'Ik dacht dat je de bruid had overgehaald om ook wat liedjes te kiezen waar haar grootouders op zouden kunnen dansen? Die verveelden zich dood.'

Avery trok een wenkbrauw op. 'Was dat de reden dat je achterin een potje Bingo begon?'

'Yep.'

Bella schudde haar hoofd. Weelderige blonde haren die konden concurreren met die van Goudlokje zwierden over haar schouders. 'Briljante zet, T. Ik begrijp niet waarom je maar blijft roepen dat je je werk haat. Je hebt een enorm talent om mensen te geven wat ze willen, voor ze het zelf bedacht hebben.'

De blije bloes die even op de wangen van haar jongste

zusje te zien was, ontging Avery niet, maar werd al snel verdrongen door Taylors gebruikelijke sarcastische sneer van haar rood gestifte lippen die pasten bij haar roze haar. ‘Vraag je je na het debacle van vandaag nog altijd af waarom ik niet in het huwelijk geloof? Serieus, ik snap jullie niet. Het is overduidelijk dat de bruid nog iets voelde voor haar ontrouwe ex. Ze heeft alleen maar voor de brave borst gekozen omdat ze wilde settelen. Maar wat nu nog veilig voelt, zal al snel saai worden. Binnen vijf jaar zijn ze gescheiden. Volgens het boekje.’

Avery nam zich voor geen ruzie te maken, niet in het holst van de nacht, maar kon het toch niet laten om erop in te gaan. ‘Nee, ik heb je toch gezegd dat ik met hem heb gepraat en dat hij alleen maar eenzaam was?’

‘Ik had het over háár, niet over hem. Zijn achterlijke actie intrigeerde haar genoeg om weer aan die ontrouwe lam-lul te denken, en dat is altijd het begin van het einde.’

Bella kreunde. ‘Alsjeblieft, niet nu. Ik heb geen puf om nu te luisteren naar al je samenzweringstheorieën over de liefde en het huwelijk. Ik moet over drie uur alweer op voor Zoe en jullie hebben me allebei opgezadeld met een middagtheekransje. Kunnen we hier afronden zodat we allemaal naar huis kunnen om even wat te slapen?’

Na afloop van een door hen georganiseerd event spraken ze altijd af in het ‘commandocentrum’ voor een evaluatie van alles wat er goed en fout was gegaan en om even te landen na een dag vol adrenaline van het rennen en vliegen tijdens een bruiloft. Vaak proostten ze op elkaar met een glas champagne en praatten en lachten ze over wat er was gebeurd voor ze naar bed gingen. Ditmaal proefde Avery

echter iets van ongeduld bij haar zusjes. Een soort vermoedheid die niet fysiek, maar mentaal was. Begonnen ze spijt te krijgen van hun keuze om de zaak over te nemen?

Toen hun ouders hadden aangekondigd dat ze naar Florida zouden verhuizen en Sunshine Bridal aan hun dochters zouden overdragen, hadden ze gezamenlijk ingestemd om alles eerlijk te verdelen. Taylor had zich in eerste instantie verzet. Zij droomde van reizen en de wereld zien zonder sociale of zakelijke verplichtingen, maar voor grote dromen was groot geld nodig. Ze had tegen hen gezegd dat ze het drie jaar zou geven en daarna haar eigen plan zou trekken, zodat er tijd genoeg was om een vervanger voor haar te vinden. Bella had altijd aangegeven dat ze graag in de zaak wilde en als alleenstaande moeder van een vijfjarige dochter gaf het werk haar de stabiliteit die ze nodig had.

En Avery zelf? Ze was geboren om weddingplanner te worden. Als kind geloofde ze al in sprookjesachtige liefde met een huwelijk als bekroning. Zien hoe haar ouders groeiden en veranderen terwijl ze hun kinderen opvoeden, maar toch kans zagen om close te blijven en echt partners te zijn, was het bewijs dat het kon. Oké, ze was inmiddels tweeëndertig en had haar eigen sprookje nog niet meegemaakt, maar ze geloofde er verdomme wél in.

Met haar relaties was op zich niets mis geweest, maar ze was nooit echt verliefd geweest. Ze had veel om haar vriendjes gegeven en er was ook zeker hartstocht in het spel geweest, maar niet dat vibrerende gevoel diep vanbinnen dat haar duidelijk maakte dat ze haar zielsverwant had gevonden. Ze droomde van de dag waarop ze eindelijk de Ware zou tegenkomen. Wat ze niet wilde, was een reeks

scharrelwippen of bindingsbange mannen. Als ze voor iemand zou vallen, moest dat voor een man zijn die moedig genoeg was om ook van haar te houden en dat hardop uit te spreken, bij voorkeur met een ring en een aanzoek op één knie niet lang daarna.

Het was de belangrijkste reden dat ze zo hield van alle rituelen en pracht en praal die een huwelijksceremonie met zich meebracht. Zelfs met alle gekte die erbij kwam kijken, zoals onmogelijke familieleden, jaloerse bruidsmeisjes, andere lastpakken en het afhameren van een schier eindeloze reeks details. Het was het altijd helemaal waard als Avery een bruid naar het altaar zag lopen met die blik van ongebreidelde hoop, vreugde en liefde in haar ogen. Weten dat ze altijd deel zou uitmaken van een bijzondere herinnering van het bruidspaar, maakte haar een klein beetje onsterfelijk.

Desalniettemin klaagden haar ouders dat ze te kritisch was waar het mannen betrof. Haar zussen sloegen hun ogen ten hemel bij haar koppige geloof in perfectie. En haar vriendinnen smeekten haar om haar eitjes in te laten vriezen, ‘want je weet maar nooit’. Maar het kon haar allemaal niets schelen.

Ze zou wachten op De Ware.

Uiteindelijk zou ze hem tegenkomen. En hij hoefde haar niet te redden of een of ander stom glazen muiltje te geven. Ze wilde gewoon een man die alle aspecten van haar accepteerde – ook de getikte – en toch van haar hield. Ze wilde iemand die er helemaal voor zou gaan, in goede tijden, slechte tijden en alles wat daartussen zou zitten.

Misschien was ze daarom vanzelf de leider van de groep

geworden. Niet dat het niet goed voelde om het respect van haar zussen te krijgen, maar soms zou ze wel eens een lange break willen nemen en alle belangrijke beslissingen een tijdje aan hen willen overlaten. Het was jaren geleden dat ze op vakantie was geweest. Toen haar ouders het rustiger aan gingen doen en steeds meer fouten gingen maken, had ze de touwtjes in handen genomen en zich uit de naad gewerkt om rampen te voorkomen. Tegen de tijd dat haar ouders eraan toe waren om daadwerkelijk te stoppen, was Avery als vanzelfsprekend directeur, adviseur en manusje-van-alles van Sunshine Bridal geworden.

Ze schudde haar gedachten van zich af. Het werk was haar lust en haar leven en ze klaagde zelden. Het was begin april, het trouwseizoen was nog maar net begonnen. De komende zes maanden zouden ze amper tijd hebben om adem te halen, laat staan dat er gelegenheid zou zijn om de onuitgesproken verandering in de dynamiek met haar zusjes te analyseren.

Ze glimlachte. ‘Je hebt gelijk. Laten we de evaluatie maar een keertje overslaan en afsluiten. Bella, heb je morgen hulp nodig met Zoe?’

‘Nee, ze heeft een verjaardagsfeestje en daarna neemt Daisy haar mee voor een speeldater.’ Daisy was een goede huisvriendin die tegelijk met Bella zwanger was geweest, hun dochters groeiden samen op.

‘Mooi zo. Hé T, zullen we morgen samen eten en de cv’s doornemen voor de nieuwe assistent? Ik heb de beste al geselecteerd, maar zou graag je mening horen voor ik ze oproep voor sollicitatiegesprekken. We moeten voorbereid zijn als Gabe binnenkort uit die rol wegvalt.’

Haar jongste zus gleed van de bank en keek haar vuil aan. ‘Nee.’

Avery knipperde. ‘Waarom niet?’

‘Omdat ik morgen niet werk, freak. Ik heb iets wat normale mensen een date noemen. Misschien dat je daar wel eens van hebt gehoord?’

Omdat ze gewend was aan Taylors sarcasme negeerde Avery de steek onder water en probeerde aardig te reageren. ‘Wat leuk voor je, met wie?’

‘Gewoon een vent die ik in een bar ben tegengekomen, niks bijzonders.’

‘Zullen we dan afspreken om even samen wat te drinken voor je date? Het zal je niet veel tijd kosten.’

Taylor kreunde en liep hoofdschuddend naar de deur. ‘Nee. Ik wil tijd voor mezelf hebben om er leuk uit te zien en niet aan werk denken op mijn armetierige, enige dag vrij. Zou je ook eens moeten proberen. Doet vast wonderen voor je persoonlijkheid.’

‘Echt? Daar merk ik bij jou anders weinig van,’ merkte Avery onschuldig op.

Bella giechelde, maar probeerde te bemiddelen. Als middelste kind was ze de eeuwige vreedstichter en loyaal aan die rol. ‘T heeft gelijk. Als het trouwseizoen eenmaal echt is losgebarsten, heb je nergens meer tijd voor, al helemaal niet voor leuke dingen. Ga nog even een keertje uit je dak, Avery. Doe eens iets gek.’

Ergernis borrelde in haar op. Ze had geen tijd voor gekigheid. Haar agenda stond vol, haar telefoon ging non-stop en zelfs haar slaap werd verstoord door doorgedraaide bruiden en bruidegoms die een paniekaanval hadden en

ervan uitgingen dat hun weddingplanner de ideale persoon was om dit mee te bespreken.

Ze wist dat Taylor niet voor eeuwig in de zaak zou werken en dat Bella voor haar dochter moest zorgen, maar dat was nog geen reden om tegen haar samen te spannen, puur omdat ze niet uitging of geen roekeloze dingen deed. Dat was gewoon niet cool. Was ze dan de enige die het belangrijk vond dat het familiebedrijf op de eerste plaats kwam? Dat alles wat hun ouders hadden opgebouwd met hard werken in stand zou worden gehouden? Leuke dingen konden altijd ook later nog worden gedaan, als ze een dikke bankrekening hadden en naam hadden gemaakt als de beste weddingplanners van niet alleen Cape May, maar de hele Jersey Shore. Niet dat ze niet al leuke successen hadden geboekt, maar er lag altijd wel een concurrent op de loer om de boel over te nemen. Ze moesten altijd op scherp staan en snel in actie kunnen komen. De enige manier om te groeien was heel hard werken, ook als dat betekende dat er wel eens een vrije dag sneuvelde.

Ze opende haar mond om iets te zeggen, maar hield zich in. Nee, ze zou niet in een tirade vervallen nu ze toch al moe en kribbig waren. Ze zou het morgen wel aansnijden, als er daglicht was en ze allemaal een paar koppen koffie ophadden. 'Nou, laat ik dan eens iets geks doen en deze vergadering gewoon sluiten. Ik ga naar bed. Dat is voorlopig wel even gek genoeg voor me.'

Ze liep langs haar zussen en was als eerste de deur uit, zonder zelfs maar te checken of de voordeur wel achter haar in het slot viel.

Yeah. Hoe gek wil je het hebben?

‘Ik ga trouwen!’

Carter Ross haalde zijn telefoon weg bij zijn oor en staarde naar het aanstootgevende object. Zijn normaal gesproken gelijkmatige hartslag begon te exploderen in zijn borst en hij vroeg zich af of al die verdomde chocolade-croissants, waar hij zo gek op was, hem alsnog fataal zouden worden.

Dit was duidelijk een hartaanval.

Hij hield zich vast aan de rand van zijn bureau van gepolijst walnoothout en concentreerde zich op zijn ademhaling, zodat hij amper meekreeg wat zijn zus allemaal in zijn oor ratelde. Zweet parelde op zijn voorhoofd. Moest hij ophangen en de politie bellen? Nee, hij weigerde de pijp uit te gaan. Hij was de enige familie die Ally nog had. Waarschijnlijk had hij gewoon te veel koffie gedronken. Hij nam zich voor om op z'n minst over te stappen op decafé, sloot zijn ogen en kreeg langzaam weer controle over zijn lichaam. Tot het ten prooi viel aan de eerstvolgende ramp: een golf van emoties. En daar had hij de pest aan. In zijn leven was geen plaats voor ingewikkelde, rommelige zaken als gevoelens, en toch stommelden die nu naar binnen, ge-

paard met opzichtig knipperend neonlicht.

Boosheid. Trots. Hulpeloosheid. Verdriet.

Ontkenning.

Hij bracht de telefoon weer naar zijn oor. ‘Ally, doe eens even rustig,’ commandeerde hij. ‘Waar heb je het over? Met wie denk je te gaan trouwen?’

Een gefrustreerde zucht echode over de lijn. ‘Serieus? Met Jason natuurlijk, sufkop!’

In zijn hoofd dook het beeld op van een lange, slanke man met donker haar en blauwe ogen die vol genegenheid naar zijn zusje keken. Jawel, Carter had hem een paar keer ontmoet en hem zelfs sympathiek gevonden. De man stond aan het hoofd van een of ander groot marketingbedrijf en gedroeg zich niet als een klootzak, hoewel hij rijk was. Maar ze kenden elkaar nog niet zo lang. Waarom zo snel trouwen? Tenzij...

Zijn hart begon weer sneller te kloppen.

‘Ally-Cat, zeg eens eerlijk, ben je zwanger?’

Ze schaterde en hij viel bijna van zijn stoel van opluchting. ‘O mijn god, wat doe je toch altijd dramatisch! Nee, ik ben niet zwanger. We pakken het op de traditionele manier aan. Is misschien ook wel wat voor jou, als je ooit besluit om eens een echt afspraakje te maken. Met een mens, niet met een hond.’

Hij ontspande zich een beetje in zijn versleten leren stoel, die iets te luid piepte. Dat euvel fiksen voegde hij in gedachten toe aan het lijstje dingen die hij nog moest doen. ‘Lucy zou aanstoot nemen aan die opmerking. En dat ik niet over mijn liefdesleven praat, wil nog niet zeggen dat ik geen liefdesleven heb.’